

7. szám.
Oct. 13-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

„URAM, ENGEDELMESKEDEM.“

(Ballada, a régi ős lovagkorból.)

Édes szolgám, jó vitézem,
Kelj fel, hagyd el az ágyadat;
Se kezéd, se főd ne fájjon;
Szüntesd meg a betegséged;
S vedd kezedbe azt a kardot;
Mert nagy dolog lesz bízva rád. —
... „Uram, engedelmeskedem.“

Hagyd otthon a gazdaságod :
Teheneid hadd tengjenek;
A földed hadd legyen parlag,
Szőlőd hadd verje fel a gaz;
Mert az idén nem buza főt,
Hanem más fejeket aratsz. —
... „Uram, engedelmeskedem.“

Végy magadhoz ezer vitézt :
Szerezz nekik puskát kardot;
Szerezz nekik piros dolmányt; —
(Nem látják meg, ha vérük foly.)
Eredj velük a tengerre,
Mikor sötét van, és vihar. —
... „Uram, engedelmeskedem.“

Van egy sziget, hol a hegy is
Tüzet lövell; de még rontóbb
Tüzet okád ágyútorok. —
Ha a vízből megmenekvél,
Rohanj ez irtó tűz közé,
Én kedvemért, édes szolgám. —
... „Uram, engedelmeskedem.“

Harmincz ellen jut egy főre;
Szép csatád lesz; *egyre harmincz!* —
Tégy *csodákat*, verd meg őket;
Öld meg, üzd el, tedd fogollyá;
Ágyúvédté sáncz ormára
Tüzd ki aztán ezt a zászlót. —
... „Uram, engedelmeskedem.“

És ha győzni nem találnál;
Tán ha ellened leverne; *
Vagy ha tengerárba vesznél;
Megsírattak jó vitézem; —
— *S megtagadlak*; a világ majd
Rablónak nevez, s kigúnyol.“
... „Uram, engedelmeskedem.“

* * *

A január—augustusi számok már elfogytak.

September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

Édes szolgám, jó vitézem,
Megkerültél, visszajöttél;
Teljesítél mindent; — többet :
Úgy repültél, mint egy fényes
Álomlátás, diadalról
Diadalra : mostan állj meg!
... „Uram, engedelmeskedem.“

Im szereztél két országot,
Győztes harcz-edzette serget,
Tenger hőseit : hajókat.
Szerzél erdőt a babérból !!
S egy nevet, a mely nehéz lett
A világnak. ... Tégy le mindent. —
... „Uram, engedelmeskedem.“

Tégy le mindent lábaimhoz :
A hatalmat és a kincset,
Czímet és vezéri pálczát,
Homlokoдрól a babérod,
És kezedből hősi kardod
És szivednek büszke elvét. —
... „Uram, engedelmeskedem.“

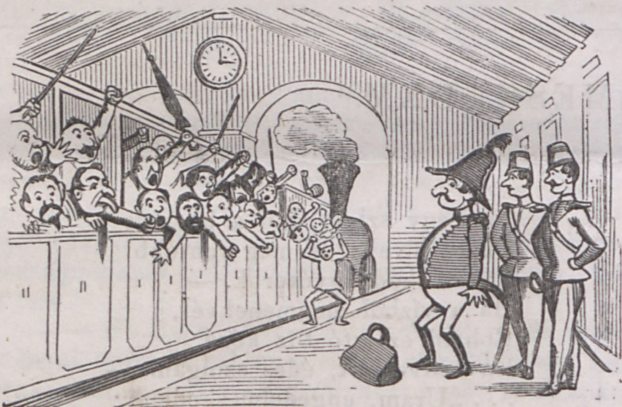
S menj magányos szigetedbe :
Szánts, kapálj, alkudj a földdel;
Gyógyítsd karodban a csúzt,
S csendesén légy, meg se szólalj;
Mert szavadtól a világ már
Rég hogy nem tud jól aludni. — —
... „Uram, engedelmeskedem.“

K—s M—n.

A PERUGIAI HÖS HAZATÉRTE.

Életkép, IX. rajzban.

I. A hazájába visszaküldött fogoly-tábornok nevét megtudva a vasuti utazó-társaság, minden

vaggonból tiltakozás jön, hogy oda be ne vigyék.

II. Külön kocsit kapcsolnak a vonathoz a

számára; egy angol megtudja, hogy ez az a híres Schmidt tábornok, s erőnek erejével meg akar

verekedni vele. A szárd kísérők alig bírják lebeszélni róla.

— Noo, noo! I will fight! nekem kell boxing! Én akar neki egy Vergiszmeinnicht adni zum Andenken. Let mi gó! Én vagyok an Englishmann; én musz neki adni egy patent-bristol-victoria-ütleget. God damn your eyes! Fizetek érte hundred guiney! ha megengedik.

Ezt azonban nem engedik, bár az angol minden állomáson megújítja kérelmét.

III. Vendéglőben.

— Pinczérnö! micsoda infámis rostélyos ez? hisz ez még csupa vér.

— I glaubs! Ettél te ennél már véresebb húst is. Jetz sey staat!

IV. A hordár meglátja a táskájára irt nevet.

— Woas? Bist tu ter Schmidt! De isz akkor vidd magad a butyrodat.

Ott hagyja táskástul az utca közepén.

V. A vendéglőbe addig be nem eresztik, míg valamennyi utcára szolgáló ablaküvegnek az

árát előre le nem fizeti; előre látva a következő ményeket.

VI. Daczára annak, hogy az illetők mindent elkövettek, hogy otlétét eltagadják a nép előtt

még sem akadályozhatták meg, hogy a keresztül utazónak szánt megtisztelés valahogy elne maradjon.

VII. S csupán csak a rendőrség erélyes föllépésének köszönhető, hogy valami kellemetlen ovatiókban nem részesítették.

VIII. A birót, a kinél e végett az illető panaszt tett; egyszerre chronicus sike:ség szállta meg.

- Én vagyok Schmidt.
- Köszönöm kérdéset; igen jól.
- Én vagyok Schmidt tábornok.
- Nem vagyok bibornok, uram, csupán csak polgármester.
- Engem a városbeli csöcselék insultált.
- Itt nincs semmi szultán, uram, ez szabad köztársaság, Helvétzia.
- Kérem! én bántalmaztattam.
- Ahá! ön talált valamit? No csak jelentse a stadtvogtnál, az majd kihirdeteti dobszóval.

— Értsen meg ön! Engem tettelesen bántalmaztak. Rám rohantak, meghajigáltak, satöbbi. Ne tegye ön magát süketnek!

— Hallom uram, hallom; tehát miután ön

közbotrányra, népcsődületre szolgáltatott alkalmat, ez által e békés város csendjét felháborítja; fizet ön birságul 12 tallért a szegények cassájába. Jetzt schauns dasz weiter kommen!

IX. Végtére valahára haza ér szülőtte városába.

Apja, egy becsületes kalapos mester, a tavalyi perugiai mézszárlás hírére mingyárt elváltotta a nevét, tudnillik Schmidt helyett azontul Schmiednek írja magát. Épen kinéz az ablakon; szép holdvilág van.

— No, csakhogy itthon vagyok. Ott van az öregem. Jó estét papa, nyittasd ki az ajtót.

— Hohó. Ki az? mi az? mit akar?

— Nem itt lakik az öreg Schmidt? Én annak a fia vagyok.

— Hm. Schmidt? ezer féle Schmidt van a világon; lágy „d“-vel, kemény „t“-vel, egygyel kettővel hátul; silabizálja ön a nevét.

— S, ch, m, i, d, t.

— Servus. Az én nevem S, ch, m, i, e, d. Tessék odább kereskedni.

— No de én önnek a fia vagyok, a tábornok; hát nem ismer?

— Deisz az én fiam emberséges „hentesmester“ Perugiában; az nem jön ide, mert itt nincs neki való kscheft! kutyi nacht! (Azzal becsukja az ablakot.)

K—s M—n.

Hogy szedte rá a magyar theologus diák a verbungot Berlinben.

Ösmeretes dolog nagy Fridrik porosz király azon önkényes eljárása, hogy ha derék szál embert látott, lett légyen az bár ki fia, annak katonává kellett lenni.

— Egy alkalommal szintén szemébe tünt egy magas, szép termetű s délczeg magatartású fiatal ember, környezetében azonnal rendeletet adott, hogy azt a fiatal embert gránátosai közt akarja látni. — A toborzótiszt végire járt a fiatal ember hol és kilétének, s jelentést tett a királynál, hogy azt nem lehet porosz egyenruhába dugni, mert magyar fiú, s a magyar sz. korona alattvalója, theológiát tanul, neve V. J.

— Mindegy, — felelt a király, — én akarom, hogy katonánk legyen, találjon ön benne módot, hogy önkényesen maga jó szántából csapjon fel.

A toborzótiszt kapitány-egyenruhába, s néhány társa czivilbe öltözködve, közelebbi ösmeretséget kötöttek a különben is életrevaló fiatal emberrel, s egy alkalommal meghítták őt egy előkelő vendéglőbe vacsorára. A társaság tagjai vig czimborák lévén, vacsora után jól hozzáláttak a poharazáshoz, s éjfél tájban valamenyinek széles kedve kerekedett, danoltak, dulakodtak, s végtére disputálni kezdtek. A kapitány ugyanis szóba hozta, hogy még kevés bort fogyasztottak, már

is annyira el vannak ázva, miszerint nevöket se tudnák leírni.

— Mit, — pattant fel néhány porosz, — mi nevünket se tudnók leírni? ide az írószközzel. — Tetteték-e magukat a sógorok, vagy csakugyan nem bírták már a tollat, de nevét egyik sem tudta becsületesen leírni. A mi theologus diákunk megvetőleg nézte czimborái ügyetlenségét s a tollat kezébe véve, nevét tisztán olvashatólag leírta s diadalérzettel nyújtotta át a kapitánynak.

— Brávó! egyedül ön a derék legény, ezek a többiek már nem érnek egy pitykét, — s ezzel a V. J. névvel ellátott papirozt zsebre dugta. Azután még mulattak egy darabig, a midőn a mi diákunk is annyira elázott, hogy azt se tudta, fiú-e vagy leány; maga lábán haza se tudott menni, hanem társai vezették szállására, ott levetköztették s ágyába fektették. Másnap délben ébredt fel, feje nehéz volt, s hogy egészen kigőzölögjön sétálni készült, friss levegőre. Ekkor beállit hozzá egy katona tiszt négy közlegénnyel.

— Uram kövessen ön minket a kaszárnyába.

— Mi végre?

— Hogy egyenruhába öltöztessük, mert ön mától fogva porosz király ő felsége katonája.

— Nincs kedvem katonává lenni, és egy toppott se megyek.

— Ne sokat szabadkozzék az úr, hanem köves-

sen, ime olvassa ezen iratot, nem fogja saját neveírását eltagadni.

A mint a diák a czédulát olvasta, elsápadva felelt :
— Nevem aláírása hasonlít az enyémhez, de e szavakat : „én alólirt ezennel kötelezem magamat N. N. toborzókapitány úr előtt, s becsületszavamat adom, hogy holnaptól kezdve önszántomból porosz király ő felsége katonája leszek“ — nem én irtam.

— De a névaláírás öné, tehát menjünk.

A theologus gondolkodott a mult éjjeli tivornyáról, s homályosan emlékezett, hogy talán irt is valamit, de hogy ilyesmire kötelezte volna magát, sehogy se fért a fejébe. Annyi azonban világos volt előtte, hogy rútul rászedett, s nem volt mit tenni, hanem követte a tisztet a kaszárnnyába. Itt eleget kérdezősködött jó ismerőse a verbungkapitány után, de senki nem tudta megmondani hollétét. — V. J. igen kellemetlen helyzetben érezte magát, de nem csüggedett el, hanem inkább azon törte a fejét, hogyan meneküljön a hinárból. Csakhamar készen volt tervével, s a parancsnokoló tiszthez vezettette magát, s ennek értésére adta, hogy a király ő felségéhez szeretne menni audientiára.

— Azt megteheded fiam holnap reggel 9 órakor.

Épen szombati nap volt, a király már értesítettet, V. J. egész alázattal kérte ő felségét, hogy miután őt akarhatja ellen rászedték, ereszténé vissza a collegiumba, mert neki egyáltalában nincs kedve a katonasághoz.

— Az nem lehet fiam, jó szántodból adad kezéírását toborzó-tisztemnek, katona maradsz!

— Hát engedje meg felséged, hogy holnap estvélig a kaszárnnyán kívül tölthessem az időt, és ígérje meg, hogy ha ezen idő alatt ki tudok szökni a városból, engem a katonai kötelezettség alól kegyesen fel fog menteni.

A király gondolkodott.

— No nem bánom, de ha valamelyik kapunál elcsipnek, katona maradsz, s azon felül mint szökevényt katonai törvények szerint fognak büntetni.

— Áll az alku felséges uram.

Innét diákunk egyenesen a városi lelkészhez ment, kivel mint theologus ösmeretségben lévén, megkérte őt, engedné meg másnap papi ornatásban prédikálni. A lelkész, ki V. J. célját nem tudta, szívesen megengedte neki a papolást.

Következő nap beharangoztak, szokás szerint nagy számu közönség jelent meg a városi templomban, ezek között maga a király is. Éneklés után fellépett a diák a szószékbe, és hatalmas prédicatiót mondott ezen ígéről:

„Egy kevés ideig láttok engemet, de kevés idő mulva ismét nem láttok engemet.“ Bár a sz. írás e szavait igen gyakran ismételte, hogy szintén feltűnt a halgatók előtt, mindemellet igen tetszett a szép beszéd. — Isteni tisztelet után V. J. is kiment a hivekkel a templomból s az előre oda rendelt kocsiba ült s hajtattott ki a városból. A kapuban az örök megállították, mert felsőbb parancsolatra minden kijárási szigorú őrizet alá tétetett, de V. J. ezen szavaira :

— Beteghez megyek a külvárosba édes atyámfiái, úrvacsorát szolgáltatni; s szabadon eresztették.

Igy menekült meg a magyar fiú a porosz katonaságtól; de nem is tartotta tanácsosnak Berlinbe visszatérni.

Midőn pedig a király V. J. menekülését megtudta, mosolyogva szólott környezetéhez :

— Nem hiába ismételte a kópé prédikációjában annyiszor : egy kevés ideig láttok engemet, de kevés idő mulva ismét nem láttok engemet, mert már csakugyan nem látjuk többé.

Nem értették egymást.

A katonacsapat parasztkalauzát figyelmezteté a parancsnok, hogy miért nem tart egyenest a falunak?

— Nem lehet uram, mert arra van a buza.

— Wo ist Kúza?! — egész felindulva kiáltá a parancsnok, s tovább ballagtak.

Vlad Marczy.

(Mutatvány egy nagyszerű hőskölteményből, imitt amott kisedve a javát.)

Itten ni, vagyis, hogy jól megmagyarazzam Született Vlad Marczy ezen rongyos házban

Tetejét elhordta a szél fogvájónak,
— Mert hát nem találta bizonyosan jónak —
Hátul hanyatt esett, elől órra bukott,
Épen úgy, mikép a részeg ember szokott...
Kajsza két ablaka, kajsza két ajtófája,

Úgy áll, mint pityergő gyerek szeme szája,
Numero dreiczene van pingálva rajta,
No hiszen, hogy csak is a numerus tartja,
Mig majd a szélhűdés rajta erőt véssen
S minden cura mellett csendes vége léssen
Összedől egészen. — . . .

(Fordíts két levelet.)

Tizenharmadik lett, és így egész jussal
Együtt járt Vlad Marczy a ház numerussal,
Tizenkét testvéri görbe szemmel nézték
Hogy s mint pusztítja el eleségük részét;
Még a tátinak is rezesedett orra,
Egy jó verdung sörért oda adta volna . . .
Ütötték is Marczyt, döngették eleget,
De hát attól ő még egészségesebb lett,
Nem vehették hasznát, sok volt rá a panasz,
S mint dologkerülő, javithatlan kamasz
Iskolába került,
Korhelységbe merült,
S a tanítók kapták
Minthogy finantia
Vagy accidentia
Nem járt tőle úgy se,
Onnan is kicsapták.

(Fordíts a más oldalra.)

Hol van az a penna, plajbász, avagy kréta,
Ujság — regényíró, szelid, — vad poéta
Rafáel, Canova s más talentum vélek
— A kiből már régen kiszaladt a lélek —
Kik desperatjából le tudnák pingálni
Marczyinak mit kellett ezután kiállni,
Apja, anyja, testvér mind hogyan gyötörte,
— El is fogyott szegény, mint az aszalt körte —
Hogy s mint meneküljön, fejét azon törte.

(22 sor kimarad.)

Egyszer a mint küldték sóért a felvégre
Egy árva huszast lelt? . . . felsóhajt az égre,
Elhatárzá végre,
Hogy el fog bujdosni távol messzeségre. . . .

(Fordíts egy marokkal.)

Te szép Magyarország! kedves szülő hazám! . . .
E széles világnak gyöngye vagy igazán . . .
Midőn a Teremtő e földet formálta,
Egy nagy hítja van még, szomorúan látta.
A mint széttekintett, elborult a kedve,
Munkájával nem volt még meglegedve,
S mintha remekelni akart volna veled
Tenger habjaiból kiemelt tégedet . . .
S rád mosolygva a mint ágyadból kiléptél
Igy a teremtésnek koronája lettél. . . .
. . . Az is a mi bajunk, hogy sokan szeretnek,
Mert kiket a fátum, vagy más ide vetnek.
Innet el döghalál, s árvíz se kergetnek. . . .

(Jaj, fordítsunk tovább.)

Beérkezik Marczy egy rossz kintornával,
Hozván egy bozontos kis kutyát magával,
Hasznat hajt ő neki minden ablak allja
Fizet fű, fa, csakhogy a zenét ne hallja. . . .
Igy aztán lassacskán pénzmagra vergődik,
Nyáron át muzsikál, télre elszegődik

Inasnak, vagy minek, — szóval egy év mulva
A ki nem ösmerné, kalapjához nyúlna.
S ha idegen helyre személyét betolja
A kellner meg markír meg is nagyságolja.

(Ej, fordítsunk tovább.)

Káprázik-e szemem? jól látok-e? vagy mi?
Már a látásom is elakar tán hagyni,
Tévedek-e? mit is mondjak hát felőle?
Vlad Marczy-e ez itt, vagy csupán a bőre? —
Ez az úr butt bele, vagy ő ezen úrba?
Hogy juthatott Marczy ilyen magas túrba.
Az aranyos ruha csak úgy fémlik rajta,
Ez ugyan hirtelen jó magasra hajta,
Hiába . . . veszedelmes fajta. . . .

(Jaj, fordítsunk egyet.)

Csipős idők járnak, hull a cserebogár,
Itt, ott, lézengeni egy-kettőt látni már,
Az is elrepülne, magasán lebegve,
Ha nyomorult szárnya meg nem volna szegve.

(Jó lesz a végére fordítani.)

Czifra koci zördül . . . nézek az ablakon,
S Vlad Marczyt ott látom állani a . . . bakon. . . .
Kappan Tóbiás.

Némely valamely.

Szokásban volt régi időben a k—i diákoknál a birge kápsátió, beállit egy bajuszos togatus a patronushoz, hogy annál inkább szert tehessen az adományra, de meg a bajusznak is adjon egy kis tekintélyt, eltért bizakodva a szokásos mondókatól, s tett ily tartalmu kérelmet:

— Ha még nem aludtak el a jóltevő kezek, tartsa szerencséjének a tekintetes úr a tanuló ifjuság részére némely birgét, vagy valamely pénz adományozni.

— Jól van domine, lesz némely birge, de valamely pénzt nem adhatok, s igyekszem a szerencsét továbbra is fentartani.

A megvacsorált.

Épen vacsorakor vetődött be M. úrhoz egy arszlán, ki évés időtájban speculatióból a füstölő kéményeket szokta szemlélgetni.

— Tessék velünk úröcsém!

— Köszönöm, már megvacsoráltam otthon.

— No de mégis, ne vesse meg kinámat, — nem kellett több unszolás, azonnal széket ránt az asztal mellé.

— No csak eszegetem itt urambátyámnál is kedvéért, — s azzal hozzáfogott, hogy a debreczeni hajdani semperes diák, étvágyból 2-dik classist kapott volna mellette, már sokalta is a háziúr, mert különösen előle szurkálta ki a szebb darabokat.

M. úr vacsora után úgy tréfából is, de bosszankodva is ily megjegyzést tett:

— Tudja mit úröcsém, ha máskor meglátogat, otthon eszegessen, itt meg vacsoráljon, jobban jó, ez így ki.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

A spanyol miniszter, don *Haragandos di Fulmine Innocente*, marquis de *Auoperduto*, Vicomte de *Sacco Vacuo*, etc. (lásd alább) monitoriuma Galibádyhoz.

„Signore! Tudomásunkra esvén, miszerint ön, *Marte favente*, jónak látta a két Sicilia uralkodóját Nápoly elhagyására különböző okokkal rábírní; van szerencsém önnek e fölötti meglegedésemet kinyilatkoztatni s nincs szándékom önnek az eljárását legkevésbé is megakadályoztatni; — pro primo a messzeség innen oda igen nagy lévén, pro secundo Castilia tárczájában beleütvén „*el Gutta di Lapos*“; tertio nagyon megtanulván Filep király példájából, milyen kellemetes dolog volt *cum armada invincibili* eretnek országok keztyübedudáltatására elindulni, aztán elveszni pokolba in mare atlantico; tehát csak végezze ön szaporán, a mit elkezdett; — —
hanem: —

a mint elvégezte ön a maga kötelességét, emlékezék meg rá, hogy *valore tractatum*, mihelyt a Bourbon ág Nápolyban deficiál, (már pedig ön sziveskedik ezt kieszközölni) utána *testamentaliter ex jure haereditario* következőnk **mi**. Ennél fogva megbizzuk, és felhatalmazzuk önt, hogy mihelyt Nápolyt *cum omnibus ad — et in — pertinentiis* totaliter elfoglalta, azonnal mind ön, mind a többi *signori ladrones* szedjék fel a sátorfákat, s takarodjanak ki onnan, a kulesokat nekünk átadják, a *fundus instructus* meg ne rövidítsék, s az *amentum ferreum*ról beszámoljanak;

mely határozatunkat azon szándékkal közöljük önnek, hogy ha annak engedelmességre vonakodnék, kénytelenek leszünk önt *extra dominium* beperelni, s ha mingyárt *Cuba* és a *tetuáni nyereség* rá megy is a perköltésekre, még sem engedjük *aviticitas* szerinti jogainkat, s annak idején mind önt, mind netalán *legatariusa*it és *donatariusa*it in causam vocare el nem mulasztandjuk. Servatis servandis.

Kelt az Escorial palotában.

Don Haragandos di Fulmine Innocente, marquis de Auoperduto, Vicomte de Sacco Vacuo, Madrid állandó Regidora, egy a cordovai huszonnégyek közül, Parada, Luna, Las Achas, Torra de Malyarida örökös ura; Uranus, Saturnus, Orion, és a Pleyadák örököse, Sena és Salma várak és környékeik birtokosa; nagy zászlóhordója a birodalomnak; Monte Guano herceg, assyriai és babyloni gróf, Marquis de Polyva e Plandayoau; vicomte de Monte Hermosa, de Puerto uano, e Miranda de Cacha; Báró de Aquebar, Soneja, Serra, maralabes, mosquera, Prada, Paramhet, Romhires, Anef, Arnell y Ria, Profeta de Nacros, de Saluera, la Puebla, de Bergamunos, de Gatifró, e Tornemerga, Yutani nagy seneschall, americai grand, Salamancai doktor. Alharria fiscalisa, főalguazill ugyanott, inclusive Badajoz, Telena született syndicusa, ötszörösen grand Spanyolországban, az első rangban: az arany földteke nagy keresztese, az arany berbecs lovagja, az arany ka-

kassark vitéze; valóságos belső titkos pinczemester és borkostoló etc. etc. etc.“

Indorsatum.

„Don — etc. etc. etc.

Az én lábam már úgy beleszorult ebbe a csizmába, hogy le nem tudom többet húzni, dugja ön a magáét — a *spanyol csizmákba*.

Kelt ott, a hol meleg van. — Galibády.“

Fantasztikus kérdések.

1. Valjon mi lenne belőle, ha most ő szentsége, a pápa meghalna, a mitől Isten őrizze, s az utána jövő azt mondaná, hogy mindazokat megadja, a miket előde megtagadott?

2. Valjon mi lenne belőle, ha a törökök mind megkeresztelkednének, s azt mondanák, hogy már most hát nincs többé keleti kérdés?

2. Valjon mi lenne belőle, ha a magyarok egy napon mind fölkerekednének, s bemennének Ázsiába, elfoglalni a gyöngye lábon álló chinai birodalmat?

4. Mi történnék akkor, ha valaki feltalálná a lég-hajó kormányozhatása mesterségét, s onnan minden várat és hadsereget lebombázza?

A normandiai maire üdvözlő beszéde Lamoricièrehez.

Nagy férfiú! Afrikában arabok leigazója, Itáliában a rabok felszabadítója; ki fölfedezted, hogy a *babérlevél* nem csak koszorúnak jó, hanem ezetes mártásban használva is megehető; ki *tíz hónapig* annyi embert beegyezérozottál, a mennyit más *öt nap alatt* alig birt széllyelverni, légy üdvözölve! Ime tanubizonyság vagy te, hogy a csodák napjai még nem multak el, mert a kit ezelőtt nyolcz évvel, mint republicánust és forradalmárt küzött Franciaországból Napoleon, ugyanazt most mint legitimista hadvezért kerget *vissza* Franciaországba a fertelmes forradalmi had. Örülünk *megtérésednek*. Vajha legalább megtanultál volna Olaszországban *szalámit* csinálni, hogy terjeszthetnéd azt a tudományt: hogyan kell „*különböző húsnevekből*“ egy egységes, szilárd, összetartó, soha meg nem penészedő — hurkát alakítani; a mit, fájdalom, *eleven hússal* produkálnod nem egész tökéletességgel sikerült. De csakhogy „*itthon*“ vagy! Ennek bizonyára nem csak a jó barátaid, de még az *ellenségeid is örülnek!*

Kules a mult számban közlött titkos íráshoz.

a, e, i, o, u, ö, ü.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7.

Ama b. csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

(Apjuk! mikor tartjuk meg mi is az *ezüst* lakadalmunkat?) Hallgass azzal az *ezüsttel*! még meghallja a nationalbank, s arra is *bankót* bocsát ki!

(Miért lövöldöz a messinai várparancsnok a városra?) Mert nem adnak neki enni. (Hát azzal aztán jól lakik?)

(Hát nem igaz, hogy a damascusi zsidók is segítettek a keresztyéneket gyilkolni?) Nem hát! nem boldog a zsidó, hogy a *kunsaftjait* öldösse.

(De hát ha háborúra készülnek, miért küldik haza a szabadságosokat?) Hát hogy addig, a míg az erejükre szükség lesz, itthon jól *kiegyék* magukat.

A németországi Gusztáv-Adolf egylet azt határozta, hogy ha a magyar protestánsok rá nem állnak arra, hogy németekké legyenek, megvonja tőlük az eddigi segélyzést. (S mennyivel segítette őket addig?) Fejenként jutott mindenikre $\frac{1}{2}$ krajczár. (Ó vagy új pénzben?) Újban. (Hát most aztán hová lesznek, ha ez elmarad tőlük?) Azt hiszem, hogy akkor majd ők is megvonják a Gusztáv-Adolf-egylettől azt a segélyzést, a mit ők szoktak neki juttatni; ez pedig aligha nem több.

— — Szegény kis *Mortara-gyerek*! Már meg mit akarnak belőle csinálni? minthogy egy római énekkarból kihalt a *castratus* énekes, ezt a kis zsidófiúcskát akarják azzal megtisztelni, hogy a „kappanhang“ kedveért bizonyos műtétet engedjen magán véghezvitetni. (No bizony, hát hisz a zsidók úgy is megszokták a *körülmetéltetést*.) Igen is: „*körül*“; de nem „*körülbelül*!“

— — *Liszt Ferencz* férhez akar menni egy gazdag orosz hercegnéhez, de nem kap dispensatiót, — (pedig milyen jó szolgálatakat tett a *primásoknak*.) Igen, azoknak, a kik hegedűvel dicsérik az urat. — Azt hallom, hogy csak a következő feltételek alatt van neki megígérve Rómából a dispensatio. I. Ha készít egy olyan *marsot*, a mire a piemontiak kimenjenek ex **Umbria alarum tuarum**. II. Ha játszának egy olyan cantatét, a mire a *nagyhatalmak is megmozdulnának*, Orpheusra váró csendességökből. III. Ha írni fog egy könyvet, a miben bebizonyítja, hogy Galibády is a *zigánynevezet*hez tartozik. — (Különben tán — *ekhlézsiát* kell neki követni mint megesett személynek?)

— — Ah. Tehát már Nápolyban is nagy *fejedelemi congressus* van készülöben. (Ugyan, kik lesznek jelen?) Hát először is *Victor* a savoyai herceg, azután *Emmánuel*, a lombardiai király, harmadszor *Victor Emmánuel* a piemonti király, negyedszer *Emmánuel Victor* a toscanai fejedelem, ötödször *Győző* a pármái herceg, hatodszor *Manó* a modenai herceg; hetedszer *Győző Manó* az umbriai határgróf, és nyolczadszor *Manó Győző* a siciliák királya. (No ez ugyan szép *társaság* lesz!)

— — A római vezérek maradványának utolsó gyűlhelye „*Tivoli*.“ Erre mondaná azt az egyszeri tót ember, hogy „*ti szí szami voli*!“ (Hát kendtek mind ökrök?)

— — Mint látom, a háború csakugyan *küszöbön* áll, ime mind a török, mind pedig az orosz seregek hadizsoldot kapnak. (Hogy mi az a hadizsold?) Hát *duflán* kapnak. (Mit?) Hát az orosz kancsukát kap *duflán*, ha rosszul viseli magát, a török pedig békeidején kap fizetésül — *semmit*; háborúban — *két annyit*.

Lamoriciérenek párizsi barátjai *diszkardot* szándékoznak adni; miért nem adnak neki inkább *disz life preservert*? (mi az?) *Életmentő öv*. Ez is olyan ajándék, mint mikor a *tudósnak* olyan munkájáért, mely mellett sokat *koplalt*, *szomjazott* és *józan fővel* éjszakázott; az akademia *diszserleget* ajándékoz. Mintha azért adná, hogy *sokat ivott*.

A nápolyi királynak a voltturnói ütközet után most már a *Voltturnóból* is csak az első két syllaba maradt meg, de ezt már nem veheti el tőle senki: „*Volt úr*.“

Ominosus dolog, hogy a pápai sereg maradványainak fővezérét „*Merodé*“nak hívják. A história szerint ugyanis a harminczesztendő háborúban volt egy *Merode* nevű tábornok, a ki arról lett nevezetes, hogy a katonáinak fele mindig *szökőfélben* volt, s midőn itt amott elfogdosták őket, arra a kérdésre, hogy kinek a seregeihez tartozik? mindenik azt felelé: „*Merode*“; innen maradt fel a „*marodeur*“ nevezet, a mit a németek „*marodi*“nak fordítottak.

— — Valamelyik lapban azt olvastam, hogy egy ország nagyon hatalmas, mert van 200 ezer fegyvere. Akkor a *lüttichi gyár* a leghatalmasabb állam a világon, mert annak minden esztendőben van másfél millió *fegyvere*.